

те. Можеха години да минат, ала старата рана болеше все тъй живо като преди. Неизцерима.

Погали колоната с Клокотнишния надпис. Прочете отново мъдрата езическа мисъл на Омортага. Дълго се взира в надписа на Крума.

Като че ли се сбогуваше.

Някаква тежка умора лежеше на сърцето му и го отпущаше в необичайна леност. Не му се помръдваше нито стъпка по-далеч от тия скъпи гробове, от тия ценни спомени. Тук, в „Св. 40 мъченици“, бе душата му. Тук му се стоеше. Тук трябваше някога да положат тялото му. Той подири с взор подходящо място.

Обзет от спомени и скръб, той се усети изведнъж много стар натоварен с премного изживени грижи и завали. Като че ли изведнъж силите му го напуснаха и той се почувствува немошен да носи в сърцето си тежестта на всички изминали тревоги, на всички бъдещи грижи.

На 11 април венгрите бяха съвършено разбити при реката Само от хан Бату и хвърковатата му конница. Крал Бела се бе затворил в непристъпната твърдина на Пеща, докато дивите орди опустошаваха земите му и ги превръщаха в пустиня. Дълбоките буйни води на Истъра бяха отклонили още веднъж тоя Бич Божий от българските земи. Ала на връщане? Когато реката замръзнеше?

~~Асен сподави въздишката си, махна с ръка, помъчи се да разгони затаената тревога. Наближаваше Енвуден. Щом минеше празника на свети Ивана Кръстителя, той щеше да замине за Света гора, където строяха кула в чест на малкия княз Михаил, кръстен на името на благочестивия свети цар Михаил Борис. Там, при мъдрия столетник Василий – последна останка от времето на стария Асен, Калопетра и Калояна, при този най-верен приятел и най-предан съветник, той щеше да прекара няколко седмици на почивка и оглъбение.~~

~~В църквата бе тихо. Белите вошеници трепкаха в едри пламъ-~~